

[Poul Møller.]

åjour i takt med pristallets bevægelser, og på enkelte områder er de blevet forbedret udover pristalsbevægelserne.

Regeringen har heroverfor søgt på administrationskontoen at spare, hvad den kunne, gennem de foranstaltninger, der er foretaget i landets forsynings- og handelspolitik, altså ved afvikling af restriktioner og rationeringer; men det er kun småpenge, må vi erkende, i forhold til de meget betydelige merudgifter. Trods disse meget betydelige merudgifter har det været muligt i de sidste to år af regeringens tid at lette skatetrykket i forhold til den stigende indkomst i samfundet. Jeg tænker her på, at vi er blevet fri for eller blevet færdig med den bundne opsparing; jeg tænker på det lønmodtagerfradrag, som man har kunnet bære at indføre, et fradrag på op til 400 kr. for alle lønmodtagere; jeg tænker på forhøjelsen af pensionsfradraget fra 400 til 600 kr.; jeg tænker på den stadige forøgelse af fradragsbeløbene, som er givet for medborgere over 65 år med indkomster under et vist beløb, og jeg tænker på de lettelser, der i sidste samling blev gennemført i den indirekte beskatning for visse tobaksvarer, cigarene, for bryggeriprodukter og for en lang række mindre varegrupper. Denne lettelse i skatetrykket eller i det relative skatetryk, om jeg så må sige, fremgår også deraf, at den andel af den samlede bruttoindkomst, som befolkningen skal betale i skat, ikke er steget i denne regerings tid. I 1949 var den samlede bruttoindkomst, bruttonationalproduktet, 19,2 milliarder, og statsbeskatningen udgjorde i året 1949—50 2,7 milliarder, altså 14 pct. af bruttonationalproduktet. I 1952 var bruttonationalproduktet 26,8 milliarder, og beskatningen var i mellemtiden for året 1952—53 steget til 3,5 milliarder, altså 13 pct. Nu skal jeg ikke gøre meget ud af dette lille fald fra 14 til 13 pct.; men det er dog ikke udtryk for en stigning, det er ikke udtryk for, at den stigende indkomst ikke har kunnet følge med til den stigende beskatning. Dette er altså sket trods de meget øgede forsvarsudgifter, socialudgifter o. s. v.

Kan man nu om denne ekstrabeskatning, der har fundet sted på visse områder, og som var en del af forliget i rigsdagssamlingen 1950—51, med rette sige, at dér, hvor regeringen efter sin tiltræden har måttet gennemføre en ekstrabeskatning af hensyn

til valutaunderskuddet og senere af hensyn til de øgede forsvarsudgifter, er det gået ud over de socialt dårligst stillede i vort land? Har regeringen her vist manglende god vilje overfor de dårligst stillede medborgere i Danmark? Vi ved, at det punkt, hvor man for alvor satte ind med ekstrabeskatningen, var værnescatten, for hvilken man ved forliget valgte en grænse på 8 000 kr. i skattepligtig indkomst, og vi så sidste år, at det betød, at pristalsfamilien her i landet ikke betaler værnescat. Dette nævner jeg som et eksempel på, at regeringen og rigsdagen netop har bestræbt sig for, at de dårligst stillede ikke blev draget med ind under denne beskatning. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen fortalte os før, at han regnede med, at ca. tre fjerdedele af skatteborgerne lå under pristalsfamiliens skattepligtige indkomst.

Vi har set tillægsskatten, der blev indført i samme vinter, vinteren 1950—51, og som tager sit udgangspunkt ved en skattepligtig indkomst på 14—15 000 kr. Jeg har nævnt, at de gamle medborgeres fradragsbeløb er blevet forøget, således at man praktisk talt har kunnet holde dem skadefri overfor enhver stigning i deres rente, som skulle være modsvaret af en højere beskatning. Jeg kan nævne det, som gennemførtes sidste år, at de mindste indkomster er blevet helt statsskattefrie, hvortil der yderligere kommer en indrømmelse nu i det nye forslag — således som det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte.

Jeg kan nævne, at de forslag, vi behandler i dag, netop ikke foreslår skattelettelse for de største indkomster, for indkomsterne over 20 000 kr., skønt disse mennesker naturligvis også med en vis ret kan sige: „Dengang skatetrykket skulle vokse, var det os, der måtte holde for; da var det tillægsindkomstskatten og værnescatten, vi skulle betale; men hver gang det gik den anden vej, blev der aldrig tale om lettelser for vore indtægtsgrupper.“ Det har regeringen altså set bort fra, og derigennem netop vist sit ønske om ikke at kunne kaldes asocial i sin skatte-lovgivning. Regeringen kan derfor være sin skattepolitik bekendt. Den kan være den bekendt overfor alle befolkningsgrupper, og den kan også være bekendt, at den har været med til at bidrage til den forbedrede valutastilling, Danmark har fået.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de foreliggende lovforslag.